

платники єдиного податку за умови не перевищення протягом календарного року обсягу доходу, встановленого для відповідної групи платників єдиного податку. При цьому якщо протягом календарного року платники першої і другої груп використали право на застосування іншої ставки єдиного податку у зв'язку з перевищенням обсягу доходу, встановленого для відповідної групи, право на застосування спрощеної системи оподаткування в наступному календарному році такі платники мають за умови не перевищення ними протягом календарного року обсягу доходу, встановленого підпунктом 3 пункту 291.4 статті 291 Податкового кодексу [4]. Іншою перевагою такої форми зайнятості є можливість здійснювати господарську діяльність самостійно, без залучення найманої праці.

Однак, згідно із ст. 52 ЦК України фізична особа-підприємець відповідає за зобов'язаннями, пов'язаними з підприємницькою діяльністю, усім своїм майном, крім майна, на яке згідно із законом не може бути звернено стягнення. Крім того, якщо така особа перебуває у шлюбі, то вона відповідає за зобов'язаннями, пов'язаними з підприємницькою діяльністю, усім своїм особистим майном і часткою у праві спільної сумісної власності подружжя, яка належатиме їй при поділі цього майна [1]. У цьому проявляється ризик зайнятості такою діяльністю, оскільки законодавством не передбачено розмежування особистого майна, яке належить особі від майна, яке використовується для підприємницької діяльності.

Отже, можна зробити висновок, що для отримання статусу фізичної особи-підприємця достатньо повної цивільної дієздатності та реєстрації такої особи відповідно до законодавства України. При цьому переваги такого статусу є у можливості здійснення підприємницької діяльності самостійно та застосуванні спрощеної системи оподаткування. Проте така зайнятість несе за собою певний ризик, оскільки особа відповідає своїм власним майном перед кредиторами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
2. Господарський кодекс України 16.01.2003р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.
3. Податковий кодекс України від 01.01.2011р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#n6946>.
4. Статус фізичної особи – підприємця: проблеми застосування законодавства: Роз'ясненням Міністерства Юстиції України від 14.01.2001р. [Електронний ресурс]. – 2011 – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0012323-11>.

І. Крук

Науковий керівник – к. ю. н. Заболотна Н. Я.

ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Юридична відповідальність настає за порушення аграрного законодавства та являє собою комплексний правовий інститут, який складається із сукупності правових норм, котрі закріплюють види юридичної відповідальності. Ці норми мають міжгалузеву сферу дії, їх активно застосовують для охорони правопорядку в аграрному секторі економіки. Юридична відповідальність полягає в установленні для правопорушника певних негативних наслідків, слугує відновленню порушених прав і нерозривно пов'язана з негативною реакцією держави на правопорушення і на суб'єкта, що винний у вчиненні порушення [2.] В аграрному праві юридична відповідальність являє собою комплексний правовий інститут, який охоплює сукупність правових норм, що закріплюють види, засоби й порядок застосування заходів юридичної відповідальності до порушників аграрного законодавства. Будь-яка форма юридичної відповідальності застосовується за вчинення певного правопорушення. Правопорушення у аграрній галузі регулюються різними нормами інших галузей

права, є неоднорідними і забезпечується не тільки нормами аграрного законодавства, а й відповідними нормами, що містяться у трудовому, фінансовому, цивільному, земельному, адміністративному, кримінальному законодавстві тощо, а тому питання правового регулювання аграрно-правової відповідальності неможливо звести до застосування норм якоїсь однієї норми чи декількох галузей права. Так, ст. 211 ЗК передбачена цивільна, адміністративна або кримінальна відповідальність громадян та юридичних осіб за порушення земельного законодавства [1].

Юридична відповідальність за порушення аграрного законодавства як комплексний інститут включає дисциплінарну та матеріальну, адміністративну, кримінальну, цивільну (майнову) відповідальність. Санкції, які передбачені згаданими галузями права, застосовуються за порушення саме аграрного законодавства. При їх реалізації втрачають своє первинне, ясно виражене галузеве забарвлення і набувають міжгалузевого, загально-правового значення. Юридична відповідальність може наступати тільки при настанні деяких підстав.

Сучасна правова наука визнає дві такі підстави юридичної відповідальності: перша – це є закон як правова підстава, друга – це саме правопорушення, тобто інакше кажучи – фактична основа, яка приводить в рух всю структуру юридичної відповідальності. Такою фактичною основою є склад правопорушення. Правопорушення не є однорідними. Деякі з них мають яскраво виражений аграрно-правовий характер, інші можуть бути одночасно порушенням правопорядку, передбаченого нормами різних галузей права [3.с.110].

Отже, відповідальність за порушення аграрного законодавства — це є комплексний міжгалузевий інститут до складу якого входять юридичні норми, що закріплюють види та засоби, порядок застосування заходів за порушення у сільськогосподарському виробництві. Види й засоби відповідальності порушників норм аграрного законодавства склалися в традиційних галузях права. Вони мають міжгалузеву або загально-правову сферу дії, тому їх активно застосовують з метою охорони правопорядку в аграрному секторі економіки.

ПЕРЕЛІК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 року (№ 2768-III). Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>*
2. *Аграрне право України: Підручник / За ред. О.О. Погрібного. – К.: Істина, 2006. – 448 с.*
3. *О.Ф. Мельничук, Н.М. Опольська: Навчальний посібник «Законодавство та право в агропромисловому комплексі України». Вид: Вінниця, 2011.*

І. Крук

Науковий керівник — асистент Х. М. Маркович

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ТА ПРОБЛЕМА ВИЗНАЧЕННЯ ЙОГО ОБ'ЄКТА В ЦИВІЛЬНИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

Традиція визначення об'єкта договору була започаткована Д. І. Мейером, який вважав ним необхідні за цим договором дії, що призводять до бажаного сторін результату. Тут сам договір є юридичним фактом, тобто об'єкт визначає, про що саме домовилися сторони; об'єктом домовленості не є якась певна «тілесна» річ, термін «об'єкт» вживається у іншому значенні, як «те, на що саме спрямована практична діяльність»[1,с.59]

За Н. Голубевою юридичним об'єктом зобов'язання є певна поведінка зобов'язаної особи, тобто це дія або бездіяльність, що повинна виконати зобов'язана особа. Об'єкт зобов'язання необхідно відрізнити від того об'єкта права (наприклад річ, цінний папір, робота), у відношенні якого відбувається дія. Тобто предметом обов'язку передати певну річ є не сама річ, а дія по її передачі. Об'єкт зобов'язання повинен володіти наступними ознаками: бути корисним; бути визначеним; бути фактично можливим; бути юридично можливим [2, с. 471].

Об'єкт зобов'язання повинен бути корисним для того, на чію користь встановлений обов'язок. Дія, яка має бути здійснена зобов'язаною особою, повинна бути фактичною («фізичною»), тобто